

Bir Grup Üniversite Hemşirelik Öğrencisinde Yalnızlık

• Yrd. Doç. Dr. Zeliha KOÇ*
• Msc. Zeynep SAĞLAM*

Öz

Amaç: Bu çalışmada Sinop Üniversitesi Sağlık Yüksekokulu hemşirelik öğrencilerinin yalnızlık düzeyi, etkileyen faktörler ve bazı sosyo-demografik değişkenlerle ilişkisi incelenmiştir.

Gereç ve Yöntem: Çalışmanın örneklemini Sinop Üniversitesinde Sağlık Yüksekokulu'nda okuyan 154 öğrenci oluşturmuştur. Çalışmada veriler 15 soruluk anket formu ve UCLA yalnızlık ölçeği aracılığıyla 2007 yılında toplanmıştır.

Sonuç: Araştırmaya katılan öğrencilerin yaş ortalamalarının $20,18 \pm 1,56$ olduğu, %65,6'sının arkadaşlarıyla birlikte evde, %34,4'ünün Yüksekokul yurdunda kaldığı saptanmıştır. Aynı zamanda öğrencilerin büyük çoğunluğunun %48.1'inin orta düzey yalnızlık puanına ($36,54 \pm 7,72$) sahip oldukları belirlenmiştir. Araştırma sonucunda elde edilen bulgulara göre, üniversite öğrencilerinin yalnızlık düzeylerinin annelerinin eğitim düzeyine ve mesleğine, babalarının eğitim düzeyine ve üniversite ihtiyaçlarını karşılama/karşılamama durumuna göre farklılaştığı belirlenmiştir ($p < 0,05$). Bu çalışmada annelerin eğitim düzeyinin azalmasına bağlı olarak yalnızlık düzeyinin arttığı belirlenmiştir ($\chi^2: 18,199, p < 0,05$). Aynı zamanda öğrencilerin üniversitedeki ihtiyaçlarını karşılayamamalarına bağlı olarak da yalnızlık düzeylerinin yükseldiği saptanmıştır ($\chi^2: 10,448, p < 0,05$). Yalnızlık düzeyi ile sınıfı, kaldığı yer, ailenin yaşadığı yerleşim birimi, babanın mesleği, gelir durumu, üniversitedeki kendi başarı durumunu değerlendirme durumu arasında anlamlı bir ilişki bulunamamıştır ($p > 0,05$).

Anahtar kelimeler: Yalnızlık, üniversite, hemşirelik öğrencileri.

Abstract

Loneliness in A Group University Nursing Students

Objective: The aims of this study were to explore the level of loneliness, affecting factors and their relationships to sociodemographic variables among nursing students of the Health High School at Sinop University.

Method: The study sample consisted of 154 Health High School students in Sinop University. In the study data were collected via a 15-items questionnaire and UCLA loneliness scale in 2007.

Conclusion: It has been found out the average of their age is $20,18 \pm 1,56$, and 65,6 % of these students are staying with their friends in a flat, 34,4 % of them were staying High School dormitory. Also it was determined that the most of the patients 48.1% have middle of level loneliness points ($36,54 \pm 7,72$). In accordance with the findings obtained from the research carried out, it was found out that loneliness levels of the undergraduates varied according to mothers' educational levels and jobs, fathers' educational levels and they meet or not university education expenses ($p < 0,05$). It is found that the loneliness levels was increased with decreasing mother education level ($\chi^2: 18,199, p < 0,05$). Also it is found that the loneliness levels was increased with not meeting expenses in university ($\chi^2: 10,448, p < 0,05$). A significant relationship did not exist between level of loneliness and attend school of class, place of residence, place of family living, fathers' jobs, level of income, to evaluate self success state in university ($p > 0,05$).

Key words: Loneliness, university, nursing students.

(*) Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Samsun Sağlık Yüksekokulu.

GİRİŞ

Üniversite yılları gençlikten erişkinliğe geçiş yılları olup, insanların ruhsal açıdan en çalkantılı oldukları gelişim dönemlerinden biri olan ergenliğin son evresidir (İnanç ve ark. 2004; Kozaklı 2006). Ergenlik döneminde, fiziksel değişim, kimlik ve kişilik gelişimi gibi kaçınılmaz ve önemli olaylar yaşanmakta ve fiziksel değişimlerin sonucunda bireyler yalnız kalmak istemektedirler (Kılınç & Sevim 2005). Bununla birlikte bireylerin ilişkilerinde yetersiz ve bireysel olarak doyurucu olmayan kişilerarası ilişkiler ve sosyal yaşantılar içinde olmaları yaşamlarını farklı ölçülerde etkilemekte, kendilerini toplumdan soyutlamalarına ve yalnız hissetmelerine sebep olabilmektedir (Buluş 1997). Ayrıca literatürde yalnızlık yaşantısı açısından ergenlerin risk altında olduğunun altı çizilmekte, ergenlik döneminde yalnızlığın daha yoğun ve sık yaşandığı bildirilmektedir (Kozaklı 2006).

Üniversite gençliği toplumun sosyokültürel yapısının en dinamik unsuru olup gençlik ve ergenlik sorunlarının en belirgin olduğu gruptur (Uygun 2004). Üniversite öğrencileri aileden ayrılma, yeni çevre ve arkadaş edinme, yalnız kalma korkusu, ekonomik güçlükler, ev ve yurt hayatına alışma, gelecekteki mesleği ve çalışma hayatı ile ilgili bir çok sorunla karşı karşıya kalırlar (İnanç ve ark. 2004; Özdel ve ark. 2002; Uskun ve ark. 2005; Koç ve ark. 2004). Yapılan bazı araştırmalar üniversite öğrencilerinin genelde kişisel, sosyal, mesleki, eğitsel karmaşalar, ailevi problemler ve kararlar konusunda dayanışmaya ihtiyaç duyduklarını saptamış, üniversite gençliğinin bu ortamda uyum sağlaması gereken değişiklikler ise yalnızlık, akademik başarı, kimlik gelişimi, benlik, yurtlarda kalma ve kişilerarası ilişkiler olarak sıralanmıştır (Özbay 1997).

Lamm ve Stepghan (1987) üniversite öğrencileri üzerinde yaptıkları araştırmada öğrencilerin utangaçlık düzeyleri yükseldikçe yalnızlık düzey-

lerinin de yükseldiğini, yani utangaçlık ile yalnızlık arasında olumlu yönde anlamlı bir ilişki olduğunu bulmuşlardır. Jackson ve arkadaşları da (2002) yaptıkları çalışma sonrasında yalnızlık ve utangaçlık arasında doğrudan bir ilişkinin olduğunu belirlemişlerdir. Bu doğrultuda yalnız ve utangaç öğrencilerin, büyük bir olasılıkla sosyal olarak kısıtlanmış ve dolayısıyla da kişilerarası iletişim becerileri gelişmemiş bireyler olduğu da kabul edilmektedir (Booth ve ark. 1992).

Yalnızlık genel olarak “sosyal ilişkilerdeki yoksunluk ve yetersizlikten kaynaklanan, bireyleri pek memnun etmeyen, psikolojik bir durum” olarak tanımlanmaktadır (Kılınç & Sevim 2005; Buluş 1997; Öz 2004; Ceyhan 2005; Çelik 2005). Yalnızlık doyurucu kişilerarası ilişkilerin yokluğu, bu gerçek ya da algılanan yoksunluğa psikolojik zorlanma belirtilerinin eşlik etmesi durumudur (Duy 2003). Yalnızlık toplum yaşamındaki önemli sorunlardan biri olmakla birlikte (Özkürkçügil 1998), toplumdaki her birey yaşamlarının bir döneminde yaş, cinsiyet, ırk, sınıf ayrımı olmaksızın yalnızlık yaşayabilmektedir (Öz 2004; Özkürkçügil 1998). Kişinin içinde bulunduğu ekonomik durum, yaşadığı kişiler, arkadaşları, cinsiyeti, aile yapısı, yetiştiriliş tarzı, öğrenim durumu ve sosyoekonomik durumun yalnızlığı etkilediği bildirilmektedir (Kılınç & Sevim 2005; Öz 2004; Gün 2006).

Yalnızlık duygusu kişinin fizyolojik, psikolojik, sosyokültürel yapısıyla ilgili olup, süresi ve şiddeti yaşadığı strese bağlıdır (Gün 2006). Toplum tarafından saygı görme ve sevilmeye ilişkin karamsarlık yaşayan, kendine aşırı acıyan, değersizlik duygularına sahip, sosyal ilişki sıklığı, sosyal ilişki ağı ve yoğunluğu az olan bireylerin yalnızlık duygusunu daha sık yaşadıkları bildirilmektedir (Öz 2004). Ayrıca yalnız bireylerin, çekinik kişilik özelliği, içedönüklük ve dıştan denetimli olma eğilimine sahip olduklarını gösteren araştırma bulguları da bulunmaktadır (Duy 2003).

Literatürde dış ülkelerde üniversite öğrencilerinin yalnızlık düzeyini belirlemeye yönelik olarak yapılan bazı araştırmalar sonrasında, öğrencilerin %30'unun yalnızlık şikayetinde bulunduğu, %6'sının bu duyguyu çok yoğun olarak yaşadıkları bildirilmiştir (Atalay 2007). Ülkemizde ise bu konuda yapılan bazı araştırmalar sonucunda insanların yalnızlık algısının yüksek olduğu, yalnız kalmayan insanların da kendilerini yalnız hissettikleri, stres durumunun yalnızlık algısını yükselttiği, yalnızlık algısının çevreden destek arama yerine psikolojik yardım aramaya yönelmede önemli olduğu belirtilmektedir (Ceyhan 2005; Azizoğlu 2007). Ayrıca akademik başarı ile özsaygı, yalnızlık ve utançlık arasında anlamlı ilişkiler olduğu, kendilerini yalnız hisseden üniversite öğrencilerinin özsaygılarının düşük olduğu, stresle etkin bir şekilde baş edemedikleri ve yalnızlık düzeylerinin onların uyum düzeylerini etkilediği bildirilmektedir (Kozaklı 2006; Buluş 1997; Uygun 2004; Koç ve ark. 2004; Atalay 2007; Yıldırım 2000; Yüksel 2002).

Yalnızlık kimsenin kaçamayacağı bir duygu olup insanların bu duygu ile başa çıkmada kullandıkları yöntemler önem kazanmaktadır. Özellikle yoğun yalnızlık duygusu yaşayan hemşire adaylarının sağlıklı/hasta bireye fiziksel, ruhsal ve sosyal yönden iyi bir bakım verebilmesi, iyi kişilerarası ilişkiler kurabilmesi oldukça zordur. Bu doğrultuda hemşirelik öğrencilerinin topluma yararlı olabilmesi ve mesleğin profesyonel niteliğini koruyabilmesi için hemşirelik öğrencilerinin yaşadıkları yalnızlık düzeyinin erken dönemde fark edilerek çözümlenmesi önemlidir. Araştırma hemşirelik öğrencilerinin yaşadıkları yalnızlık düzeyini ortaya koymak ve elde edilen veriler doğrultusunda uygun yaklaşımlar geliştirmek amacıyla planlanmıştır.

GEREÇ VE YÖNTEM

Araştırmanın Tipi

Bu çalışma üniversite hemşirelik öğrencilerinin yalnızlık düzeylerini belirlemek amacıyla tanımlayıcı olarak planlanmıştır.

Araştırmanın Evreni ve Örneklemi

Araştırma grubu Sinop Üniversitesi Sağlık Yüksekokulu'nda okumakta olan (160 öğrenci), araştırmanın yapıldığı günlerde okulda bulunan ve araştırmaya katılmaya gönüllü olan 148'i kız, 6'sı erkek olmak üzere evde ve yurttan kalan 154 öğrenciden oluşmuştur.

Veri Toplama Aracı

Araştırmanın verileri araştırmacılar tarafından geliştirilen anket formu ve "UCLA Yalnızlık Ölçeği" kullanılarak toplanmıştır. Araştırmacılar tarafından geliştirilen anket formunda yaş, cinsiyet, yetiştiği aile tipi, sınıfı, kardeş sayısı, annenin eğitim durumu, annenin mesleği, babanın eğitim durumu, babanın mesleği, yerleşim yeri, şu an kaldığı yer, gelir durumunu değerlendirme durumu, üniversite masraflarını karşılayabilme durumu, bölümdeki başarı durumunu değerlendirme durumu ve eğitim sırasında yaşanan sorunlarla ilgili olmak üzere toplam 15 soru bulunmaktadır.

Öğrencilerin yalnızlık düzeyleri ise orijinali 1978 yılında Russel, Peplau ve Ferguson tarafından geliştirilen, 1989 yılında Demir tarafından Türkçe'ye uyarlanan 20 maddelik "UCLA Yalnızlık Ölçeği" (Loneliness Scale) kullanılarak değerlendirilmiş olup UCLA yalnızlık Ölçeği 10'u olumlu (1, 4, 5, 6, 9, 10, 15, 16, 19 ve 20. ifadeler), 10'u olumsuz (2, 3, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 17 ve 18. ifadeler) olmak üzere toplam 20 ifadeden oluşmaktadır. Bireylerden maddelerde yer alan durumları ne sıklıkta yaşadıklarını dörtlü Likert tipi ölçek üzerinde belirtmeleri istenmektedir.

Ölçekte olumlu yöndeki ifadeleri içeren maddelere, "hiç yaşamam" 4 puan, "nadiren yaşarım" 3 puan, "bazen yaşarım" 2 puan, "sık sık yaşarım" 1 puan, olumsuz ifadeleri içeren maddelere ise bunun tam tersi olarak, "hiç yaşamam" 1 puan, "nadiren yaşarım" 2 puan, "bazen yaşarım" 3 puan, "sık

sık yaşarım” 4 puan verilerek puanlanmaktadır. Ölçekten alınabilecek en yüksek puan 80, en düşük puan ise 20’dir. Bireyler aldıkları toplam puanlara göre 20-34 puan alan bireyler ”düşük derecede”, 35-48 puan alanlar “orta derecede”, 49 ve üstünde puan alanlar “yüksek derecede” yalnız olarak değerlendirilmektedir. Puanın düşüklüğü yaşanan yalnızlık duygusunun azlığına işaret ederken, puanın yükselmesi yaşanan yalnızlık duygusunun artmasına işaret etmektedir.

Verilerin Toplanması

Veriler toplanırken etik ilkeler göz önünde bulundurulmuş, öğrencilere araştırmanın amaçları açıklanmıştır. Anket formları doldurulmadan önce öğrencilere bu bilgilerin bilimsel amaçlar dışında kullanılmayacağı ifade edilerek, anket formlarına isim, soy isim yazmalarının gerekli olmadığı belirtilmiştir. Bu açıklamalardan sonra araştırmaya katılma öğrencilerin isteklerine bırakılmış, anket formları veri toplama döneminde derse giren, araştırma yapılmasını kabul eden öğrencilere ilgili kurumdan gerekli izin alınarak 2007-2008 eğitim-öğretim güz yarıyılı ortasında uygulanmıştır.

Çalışmada yalnızlık puanı yordanan değişken, yaş, cinsiyet, sınıf, kardeş sayısı, annenin eğitim durumu, annenin mesleği, babanın eğitim durumu, babanın mesleği, yetiştiği aile tipi, ailenin yerleşim yeri, şu an kaldığı yer, ailenin gelir durumunu değerlendirme durumu, üniversite ihtiyaçlarını karşılayabilme durumu, akademik başarılarını değerlendirme durumu ve eğitim-öğretimle ilgili sorunlar ise yordayıcı değişkenlerdir.

Verilerin Değerlendirilmesi

Anket formunun doldurulması yaklaşık olarak 8 dk sürmüş, elde edilen veriler yüzdeleme, aritmetik ortalama, pearson ki-kare testi, Kruskal Wallis, Multivariate ve Wilcoxon testleri kullanılarak değerlendirilmiştir.

BULGULAR

Tablo 1’de görüldüğü gibi öğrencilerin sosyo-demografik özelliklerinin dağılımına bakıldığında yaş gruplarına göre %64,9’unun (n:100) 19-21 yaş grubunda bulunduğu, %59,1’inin (n:91) annesinin ve %40,9’unun (n:63) babasının ilköğretim mezunu olduğu, %42,9’unun (n:66) ailesinin il merkezinde yaşadığı, %60,4’ünün (n:93) gelirlerinin giderlerine eşit olduğu ve %53,2’sinin (n:82) üniversite ihtiyaçlarını kısmen karşılayabildiği, %40,3’ünün (n:62) bölümdeki başarı durumunu iyi olarak değerlendirdiği, %51,3’ünün (n:79) sosyal yaşam ile ilgili sorunlar yaşadıkları belirlendi. Öğrencilerin yaş ortalaması 20,18±1,56, kardeş sayısı ortalaması ise 3,23±1,97 olarak saptandı (Tablo 1).

Araştırmada öğrencilerin UCLA yalnızlık ölçeğinin her bir maddesine vermiş oldukları cevapların ortalaması ve standart sapması Tablo 2’de verilmiştir. Ölçeğin olumlu ifadelerinden 4. madde olan “Kendimi tek başıyım gibi hissetmiyorum.” ifadesinin en yüksek ortalama ve standart sapmaya (2,15±1,02), 19.madde olan “Konuşabileceğim insanlar var.” ifadesinin de en düşük ortalama ve standart sapmaya (1,27±0,57) sahip olduğu belirlenmiştir. Ölçeğin olumsuz ifadelerinden 8. madde olan “İlgilerim ve fikirlerim çevremdekilerce paylaşılıyor.” ifadesinin en yüksek ortalama ve standart sapmaya (3,25±0,82), 2. madde olan “Arkadaşım yok.” ifadesinin de en düşük ortalama standart sapmaya (1,43±0,70) sahip olduğu belirlenmiştir (Tablo 2).

Çalışmada öğrencilerin yalnızlık puanlarının dağılımına bakıldığında %44,2’sinin (n:68) düşük düzeyde yalnızlık puanına, %48,1’inin (n:74) orta düzeyde yalnızlık puanına, %7,8’inin de (n:12) yüksek düzeyde yalnızlık puanına sahip olduğu belirlenmiştir. Araştırmaya katılan öğrencilerin yalnızlık puanı ortalaması ve standart sapması 36,54±7,72 olarak belirlenmiş olup öğrencilerin büyük çoğunluğunun orta derecede yalnızlık puanına sahip olduğu ortaya çıkarılmıştır (Tablo 3).

Tablo 4'de görüldüğü gibi araştırmaya katılan öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları, annenin eğitim durumu, annenin mesleği, babanın eğitim durumu ve öğrencilerin üniversitedeki ihtiyaçlarını karşılayabilme durumu yönünden değerlendirilmiş ve istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmuştur ($p<0.05$). Öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları, annelerinin okur yazar olmama, okur yazar, ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite mezunu olma durumları yönünden değerlendirildiğinde; anneleri okur yazar olmayan öğrencilerin ($x^2:18,199$, $p<0.05$) yalnızlık puan ortalamalarının daha yüksek olduğu belirlenmiştir. Yalnızlık puan ortalamaları öğrencilerin annelerinin ev hanımı, memur, emekli, işçi, çiftçi gibi mesleklere sahip olma durumu yönünden değerlendirildiğinde ise; anneleri emekli olan ($x^2:12,432$, $p<0.05$) öğrencilerin yalnızlık puan ortalamasının daha yüksek olduğu görülmüştür.

Öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları babalarının okur yazar olmama, okur yazar, ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite mezunu olma durumları yönünden değerlendirildiğinde ise, babaları ortaokul mezunu olan öğrencilerin ($x^2:16,153$, $p<0.05$) yalnızlık puan ortalamalarının daha yüksek olduğu belirlenmiştir. Ayrıca öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları üniversitedeki ihtiyaçlarını, karşılama, kısmen karşılama ve karşılayamama durumu yönünden değerlendirildiğinde ise üniversitedeki ihtiyaçlarını karşılayamayan ($x^2:10,448$, $p<0.05$) ve üniversite eğitimleri sırasında arkadaşlık ilişkileri ile ilgili sorun yaşayan öğrencilerin ($x^2:24,411$, $p<0.001$) yüksek ve orta düzeyde yalnızlık puan ortalamasına sahip oldukları belirlenmiştir (Tablo 4). Çalışmada öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları ile yaş grupları, cinsiyet, yetiştiği aile tipi, sınıfı, kardeş sayısı, babanın mesleği, ailenin yaşadığı yerleşim birimi, şu an kaldığı yer, gelir ve bölümdeki başarısını değerlendirme durumu arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunamamıştır ($p>0,05$).

TARTIŞMA

Üniversite eğitimi bazı öğrenciler için, ailelerinden ilk kez ayrılarak uzakta eğitim görmelerini gerektiren bir ortam özelliği taşımaktadır. Araştırmada öğrencilerin üniversite eğitimleri sırasında yaşadıkları sorunlardan arkadaşlık ilişkileri ile yalnızlık puan ortalamaları arasındaki ilişki incelendiğinde istatistiksel olarak anlamlı fark ($x^2:24,411$, $p<0.05$) bulunmuş, arkadaşlık ilişkileri ile ilgili olarak sorun yaşayan bireylerin orta ve yüksek düzey kaygı puan ortalamasına sahip oldukları belirlenmiştir. Bu doğrultuda farklı sosyo-kültürel ve ekonomik özellikler taşıyan öğrencilerin üniversite eğitimi süresince sosyal ilişkilerini ve arkadaşlık ilişkilerini yeniden düzenlemesi, kendisi için farklı olan bu ortama sosyal uyum çabalarını artırması gerekmektedir. Elde edilen bu bulgular öğrencilerin sosyal alanda gelişimini kolaylaştırması açısından barınma, beslenme ve ekonomik koşulların düzenlenmesine yönelik önlemler alınmasını; sosyal uyum çabalarını artırabilmeleri için öğrenci danışmanlık ve rehberlik hizmetlerinin artırılması gerektiğini düşündürmektedir.

Ölçeğin olumlu ifadelerinden 4. madde olan "Kendimi tek başıyaymış gibi hissetmiyorum." ifadesinin en yüksek ortalama ve standart sapmaya ($2,15\pm1,02$), 19.madde olan "Konuşabileceğim insanlar var." ifadesinin de en düşük ortalama ve standart sapmaya ($1,27\pm0,57$) sahip olduğu belirlenmiştir. Ölçeğin olumsuz ifadelerinden 8. madde olan "İlgilerim ve fikirlerim çevremdekilerce paylaşılıyor." ifadesinin en yüksek ortalama ve standart sapmaya ($3,25\pm0,82$), 2. madde olan "Arkadaşım yok." ifadesinin de en düşük ortalama ve standart sapmaya ($1,43\pm0,70$) sahip olduğu belirlenmiştir. Çalışmada öğrencilerin UCLA yalnızlık ölçeğinin olumlu ve olumsuz ifadelerine verdikleri cevaplar incelendiğinde, öğrencilerin kendilerini tek başına gibi hissetmemelerine, ilgileri ve fikirleri çevresindeki kişilerce paylaşıldığını düşünüyor olmalarına

karşın, konuşabilecekleri insanlar ve arkadaşları olmadığını belirttikleri görülmüştür. Bu bulgu öğrencilerin her an iletişim kurabilecekleri bir sosyal ortam içinde bulunmalarına karşın, kişilerarası iletişimlerinin sosyal beklentilerini karşılamadığını ve doyumsuzluk yaşadıklarını düşündürmektedir. Elde edilen bu bulgular doğrultusunda öğrencilerin yalnızlık duyguları ve nedenleri hakkında konuşmaları için cesaretlendirilmeleri ve psikolojik destek almak üzere yönlendirilmeleri önemlidir.

Araştırmada öğrencilerin yalnızlık puanı ortalaması ve standart sapması $36,54 \pm 7,72$ olarak belirlenmiştir (Tablo 3). Çalışmada öğrencilerin büyük çoğunluğunun orta derecede yalnızlık puanına sahip olduğu ortaya çıkarılmış, ölçeğin iç tutarlılık kat sayısı ise $\alpha=0,80$ olarak hesaplanmıştır. Duyda (2003) araştırma bulgularımızı destekler yönde yapmış olduğu çalışmanın ön test ölçümlerinde deney, plasebo ve kontrol grubunun orta derecede yalnızlık puanına sahip olduklarını belirlemiş, ölçeğin iç tutarlılık katsayısını $\alpha=0,96$ olarak bulmuştur.

Çalışmada öğrenciler, üniversite ortamı gibi geniş bir arkadaş çevresi içerisinde bulunmalarına karşın orta derecede yalnızlık düzeyine sahip olduklarını belirtmişlerdir. Yalnızlık duygusu, toplumsal ve sosyal ilişkilere bağlı doyum yetersizliğinin bir sonucu olabileceği gibi kişisel özellikler ve kişilerarası iletişim becerisinin yeterince gelişmesinden de kaynaklanabilir (Yüksel 2002). Yalnızlık duygusunun azaltılmasında yakın arkadaş sayısı, yüz yüze iletişim ve görüşme sıklığı (Buluş 1997; Gün 2006) önemli olmasına karşın öğrencilerin orta derecede yalnızlık düzeyine sahip olmaları üzerinde literatürde de belirtildiği gibi (Duy 2003; Eskin 2001) içinde bulunulan ortam, ilişki sayısı ve diğer kişilerle birlikte olma sıklığından çok, kişilerarası iletişimin niteliği ve bireyin mevcut ilişkilerinden doyum sağlama durumunun etkili olduğu düşünülmektedir. Bu doğrultuda öğrenci-

lerin kişisel özellikleri dikkate alınarak kişilerarası iletişim becerilerinin geliştirilmesi ve beceri eğitim programlarının uygulanması önemlidir. Nitekim yapılan bazı çalışmalar sosyal ilişkileri geliştirmede ve yalnızlık düzeyini azaltmada insan ilişkileri beceri eğitimi programlarının yararlı olduğunu ortaya çıkarmıştır (Odacı 2003; Hamamcı & Duy 2007; Deniz & Hamarta 2003).

Üniversite öğrencilerinin stresle başa çıkma biçimlerinin yalnızlık düzeyleri ile ilişkisini belirlemek üzere yapılan bir çalışma sonrasında yalnızlık düzeyleri yüksek olan öğrencilerin stresle başa çıkma tekniklerini aktif olarak kullanamadıkları ortaya çıkarılmıştır (Odacı 2004). Bu doğrultuda öğrencilerin yaşamış oldukları yalnızlık düzeyinin okul veya özel yaşamlarından kaynaklanabilecek olan stresle başa çıkma biçimlerini olumsuz etkileyebileceği, bu durumdan sağlıklı/hasta bireye sunulan bakım ve hizmetlerinde olumsuz etkilenebileceği dikkate alındığında; öğrencilerin yaşayabilecekleri stresleri azaltmaya yönelik olarak ne tür sosyal aktiviteleri tercih ettiklerinin belirlenmesi ve bu aktiviteler içerisinde yer almalarının sağlanması önemlidir.

Tablo 4'de görüldüğü gibi araştırmaya katılan öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları, annenin eğitim durumu, annenin mesleği, babanın eğitim durumu ve öğrencilerin üniversitedeki ihtiyaçlarını karşılayabilme durumu yönünden değerlendirildiğinde istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmuş ($p<0,05$), anneleri okur-yazar olmayan, anneleri emekli olan, babaları ortaokul mezunu olan ve üniversitedeki ihtiyaçlarını karşılayamayan öğrencilerin yalnızlık puan ortalamalarının daha yüksek olduğu belirlenmiştir. Ayrıca çalışmada annelerin eğitim düzeyi arttıkça öğrencilerin yalnızlık puan ortalamalarının azaldığı saptanmıştır.

Kozaklı (2006) 385 üniversite öğrencisi üzerinde yapmış olduğu çalışma sonrasında araştırma bulgularımızı destekler yönde annenin eğitim düzeyinin artmasına bağlı olarak yalnızlık düzeyinin

azaldığını, kız ve erkek öğrencilerin yalnızlık yaşantılarında önemli farklılaşma olmadığını, kardeş sayısının yalnızlık düzeyini etkilemediğini, araştırma bulgularımıza karşın babanın eğitim seviyesinin yalnızlık düzeyi üzerinde anlamlı bir farklılaşma oluşturmadığını, Odacı da (2004) annelerin eğitim düzeyi arttıkça öğrencilerin yalnızlık düzeyinin azaldığını, araştırma bulgularımıza karşın babaların eğitim düzeyinin ise yalnızlık düzeyinde anlamlı bir değişiklik oluşturmadığını, Erözkan ve Kılıç (2003), Buluş da (1997) araştırma bulgularımıza karşın yalnızlık düzeyinde cinsiyete göre farklılık olduğunu ve bu oranının erkek öğrencilerde yüksek olduğunu belirlemiştir.

Çalışmada öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları ile yaş ($\chi^2:11,216, p>0.05$) ve sınıf ($\chi^2:4,194, p>0.05$) arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunamamıştır. Araştırma bulgularımızı destekler yönde Odacı (2004) öğrencilerin farklı sınıflarda bulunmalarına bağlı olarak yalnızlık düzeyinde anlamlı bir farklılaşma oluşmadığını, araştırma bulgularımıza karşın Kozaklı (2006) 18 yaş ve altında olanların yalnızlık düzeyinin diğer yaş gruplarından anlamlı şekilde yüksek olduğunu, sınıf düzeyi yükseldikçe yalnızlık puan ortalamasının düştüğünü, Buluş da (1997) yalnızlık düzeyinin birinci sınıf öğrencilerinde diğerlerine oranla daha yüksek olduğunu ve son sınıfa doğru gidildikçe azaldığını ortaya çıkarmışlardır. Ayrıca öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları ile evde veya yurttan barınma durumları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunamamış ($\chi^2:7,538, p>0.05$), araştırma bulgularımızı destekler yönde Kozaklı da (2006) yapmış olduğu çalışmada evde veya yurttan barınmanın yalnızlık düzeyinde anlamlı bir etki oluşturmadığını belirlemiştir.

Çalışmada öğrencilerin %57,1'inin bölümdeki başarısını orta düzey olarak ifade ettiği belirlenmiş olup öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları ile akademik başarılarını değerlendirme durumları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunamamıştır ($\chi^2:7,479, p>0.05$). Araştırma bulgularımıza karşın Uskun ve arkadaşları (2005) üniversite öğ-

rencilerinin yaşam sorunları içerisinde akademik başarının önemli olduğunu, Buluş da (1997) akademik yönden başarısız olan öğrencilerin, akademik yönden başarılı olanlardan daha fazla yalnızlık duygusu yaşadıklarını ortaya çıkarmışlardır.

Araştırmada öğrencilerin ailelerinin yaşadıkları yerleşim birimine bakıldığında %42,9'unun (n:66) il merkezinde, %39,6'sının (n:61) ilçede yaşadığı; öğrencilerin yaşadığı yerleşim birimi ile sahip oldukları yalnızlık puan ortalaması arasında ise istatistiksel olarak anlamlı bir fark olmadığı belirlenmiştir ($\chi^2:4,948, p>0.05$). Literatürde kentleşmenin yalnızlığa yol açtığı bildirilmiş olmasına karşın (Gün 2006), çalışmamızda öğrencilerin sahip oldukları yalnızlık derecesi üzerinde ailenin yaşadığı yerleşim biriminin önemli bir etkisinin olmadığı belirlenmiştir. Araştırma bulgularımıza karşın Kozaklı (2006) ve Odacı (2004) öğrencilerin yalnızlık düzeylerinin ailesinin yaşadığı yerleşim birimine göre farklılaştığını, ailenin nüfus yoğunluğu daha az olan merkezlerde ikamet etmesine bağlı olarak yalnızlık duygusunun azaldığını ortaya çıkarmışlardır.

Yalnızlık yaşayan bireylerin bazıları herhangi bir profesyonel yardım almadan yalnızlık yaşantısının getirdiği olumsuzlukların üstesinden gelse de, bir çok birey yaşadıkları yalnızlık duygusu ile baş etmekte zorlanmakta ve profesyonel bir yardıma ihtiyaç duymaktadır. Özellikle yoğun yalnızlık duygusu yaşayan hemşire adayının da sağlıklı/hasta bireye kaliteli bir fiziksel, ruhsal ve sosyal bakım verebilmesi ve iyi kişilerarası ilişki kurabilmesinin oldukça zor olduğu göz önüne alındığında öğrencilerin yaşadıkları yalnızlık duygusunun erken dönemde fark edilerek uygun girişimlerde bulunulması önemlidir.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Araştırmadan elde edilen bulgular doğrultusunda öğrencilerin yalnızlık puanı ortalaması ve standart sapması $36,54\pm 7,72$ olarak saptanmış olup, öğrencilerin büyük çoğunluğunun orta derecede yalnızlık puanına sahip olduğu belirlenmiştir. Öğ-

rencilerin yalnızlık puan ortalamaları ile annenin eğitim durumu, annenin mesleği, babanın eğitim durumu ve öğrencilerin üniversitedeki ihtiyaçlarını karşılayabilme durumu arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunmuştur ($p < 0,05$). Öğrencilerin yalnızlık puan ortalamaları ile babanın mesleği, yetiştiği aile tipi, ailenin gelir durumu ve cinsiyet gibi değişkenler arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunmamıştır ($p > 0,05$). Elde edilen bulgular doğrultusunda:

- Öğrencilerin yalnızlık duyguları ve nedenleri hakkında konuşmaları için cesaretlendirilmeleri,
- Öğrencilerin ne tür sosyal aktiviteleri tercih ettiğinin belirlenmesi ve bu aktiviteler içerisinde yer almalarının sağlanması,

- Yalnızlık yaşayan öğrencilere yönelik olarak sosyal becerileri geliştirici eğitim programlarının düzenlenmesi,
- Bireyin sosyal alanda gelişimini kolaylaştırması açısından, barınma ve beslenme koşullarının düzenlenmesi ve ekonomik koşullarının artırılmasına yönelik önlemler alınması,
- Üniversite öğrencilerine yönelik rehberlik ve danışmanlık hizmetlerinin artırılması,
- Öğrencilerin psikolojik yardım almaya teşvik edilmesi,
- Öğrencilerin doyurucu kişilerarası ilişkiler kurmasına yardımcı olunması önerilmektedir.

KAYNAKÇA

İnanç, N., Savaş, H., Tutkun, H., Herken, H., Savaş, E.: Gaziantep Üniversitesi Mediko-Sosyal Merkezi'nde psikiyatrik açıdan incelenen öğrencilerin klinik ve sosyo-demografik özellikleri. Anadolu Psikiyatri Dergisi 2004, 5:222-230 (<http://www.lokman.cu.edu.tr/psikiyatri/derindex/apd/fulltext/2004>, erişim tarihi:26/10/2007).

Kozaklı, H.: Üniversite Öğrencilerinde Yalnızlık Ve Sosyal Destek Düzeyleri Arasındaki İlişkilerin Karşılaştırılması. Mersin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Psikoloji Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi. Danışman:Yrd.Doç.Dr. Ertuğrul Gödelek, Mersin, 2006.

Kılınç, H., Sevim, S.A.: Ergenlerde yalnızlık ve bilişsel çarpıtmalar. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi, Cilt:38, Sayı:2, 2005, s.67-89 (<http://www.education.ankara.edu.tr/abfdergi/pdf/2005>, erişim tarihi:26/10/2007).

Buluş, M.: Üniversite öğrencilerinde yalnızlık. Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi. Sayı:3, 1997 (<http://www.egitimdergi.pamukkale.edu.tr/makale/sayı3/9>, erişim tarihi: 26/10/2007).

Uygun, S.: Üniversite gençliğinin yabancılaşması. Bilim ve Aklın Aydınlığında Eğitim Dergisi. Sayı: 57, Kasım 2004 (<http://www.yayim.meb.gov.tr/dergi-ler/sayı57/uygun.htm>, erişim tarihi: 05/12/2007).

Özdel, L., Bostancı, M., Özdel, O., Oğuzhanoglu, N.K.: Üniversite öğrencilerinde depresif belirtiler ve sosyodemografik özelliklerle ilişkisi. Anadolu Psikiyatri Dergisi 2002, 3:155-161 (<http://www.lokman.cu.edu.tr/psikiyatri/derindex/apd/fulltext/2002/155.pdf>, erişim tarihi: 26/10/2007)

Uskun, E., Öztürk, M., Aydın, Ü, Uçtaşı, S.: Süleyman Demirel Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi öğrencilerinin sosyal ve psikolojik özellikleri. Ankara Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi Dergisi. 2005, 32(1): 35-44 (<http://www.ankara.edu.tr/ku-tuphane/DisHek/2005>, erişim tarihi:26/10/2007).

Koç, M., Avşaroğlu, S., Sezer, A.: Üniversite öğrencilerinin akademik başarıları ile problem alanları arasındaki ilişki. Psikiyatri Psikoloji Psikofarmakoloji (3P) Dergisi, Cilt:12, Sayı:2, 2004 (<http://www.sosyalbil.selcuk.edu.tr/dergi/rte/> erişim tarihi:08.09.2005).

Özbay, G.: Üniversite Öğrencilerinin Problem Alanlarını Belirlemeye Yönelik Bir Ölçek Geliştirme: Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması. Yüksek Lisans Tezi. Danışman: Zafer Gökçakan, Trabzon, 1997.

- Laam, H., Stephan, E.:** Loneliness among German University: some correlates. *Social Behavior and Personality*, 1987, 15(2), 161-164.
- Jackson, T., Flaherty, S.R., Kosuth, R.:** Culture and self presentation as predictors of shyness among Japanese and American female College students. *Perceptual and Motor Skills*, 90(2), 475-482.
- Booth, R., Bartlett, D., Bohnsack, J.:** An examination of the relationship between happiness, loneliness and shyness in College students. *Journal of College Student Development*, 1992, 33(2), 157-162.
- Öz, F.:** Sağlık Alanında Temel Kavramlar:Yalnızlık. Basıkı İmaj İç ve Dış Ticaret A.Ş., Ankara, 2004, 180-205.
- Ceyhan, S.:** Kayseri Nuh Naci Yazgan Sağlık Ocağı Bölgesinde yaşayan 65 yaş ve üstü bireylerin yalnızlık düzeylerinin incelenmesi. Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Hemşirelik Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi. Danışman: Yrd.Doç. Dr.Mürüvvet Başer, Kayseri, Eylül 2005.
- Çelik, F.:** Ortaöğretim öğrencilerinin okula yabancılaşma düzeylerinin bazı değişkenler açısından incelenmesi. Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, Adana, 2005 (<http://www.sosyalbilimler.cukurova.edu.tr/tezler>, erişim tarihi:05/12/2007).
- Duy, B.:** Bilişsel-Davranışçı Yaklaşım Dayalı Grupla Psikolojik Danışmanın Yalnızlık ve Fonksiyonel Olmayan Tutumlar Üzerine Etkisi. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Rehberlik Ve Psikolojik Danışma Programı Doktora Tezi. Danışman: Prof. Dr. Üstün Dökmen, Ankara, Kasım, 2003.
- Özkürkçügil, A.Ç.:** Cezaevinde Yalnızlık ve Yalnızlığın Depresyonla İlişkisi. *Kriz Dergisi*, 1998, Cilt:6, Sayı:1 (www.ankara.edu.tr/kutuphane/kriz-dergisi, erişim tarihi:06/12/2007).
- Gün, F.:** Kent Kültüründe Yalnızlık Duygusu. Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Antropoloji Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi. Danışman: Prof. Dr. Zafer İbars, Ankara, 2006.
- Atalay, N.:** Üniversite öğrencilerinde yalnızlık, kendine yetme becerilerini geliştirme ve kendine güven öğretilbilir (<http://www.yoret.org.tr/download/posta/35.doc>, erişim tarihi: 26/10/2007).
- Azizoğlu, S.:** Psikolojik yardım arama davranışını etkileyen bazı faktörler açısından kriz merkezine başvuran ve başvurmayan bireylerin karşılaştırılması. *Kriz Dergisi* Cilt:1, Sayı:3, 143-149 (<http://www.ankara.edu.tr/kutuphane/kriz-dergisi>, erişim tarihi:06/12/2007).
- Yıldırım, İ.:** Akademik başarının yordayıcısı olarak yalnızlık, sınav kaygısı ve sosyal destek. Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi 2000, 18:167-176 (www.egitimdergisi.hacettepe.edu.tr/2001, erişim tarihi:05/12/2007).
- Yüksel, G.:** Üniversite öğrencilerinin utangaçlık düzeylerini etkileyen faktörler. G.Ü. Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi. Cilt:22, Sayı:3, 2002, s.37-57 (<http://www.gefad.gazi.edu.tr>, erişim tarihi:26/10/2007).
- Eskin, M.:** Ergenlikte yalnızlık, baş etme yöntemleri ve yalnızlığın intihar davranışı ile ilişkisi. *Klinik Psikiyatri* 2001; 4:5-11.
- Odacı, H.:** İnsan ilişkileri beceri eğitiminin üniversite öğrencilerinin yalnızlık düzeylerine etkisi. *Psikiyatri Psikoloji Psikofarmakoloji (3P) Dergisi*. 2003, Cilt:11, Sayı:4, Abstract (http://www.3pdergisi.com/2003-vol_11-4.html, erişim tarihi: 05/12/2007).
- Hamamcı, Z., Duy, B.:** Bilişsel davranışçı yaklaşıma dayalı sosyal beceri eğitiminin üniversite öğrencilerinin yalnızlık düzeyleri ve fonksiyonel olmayan tutumları üzerindeki etkisi. *Eğitim Bilimleri ve Uygulamaları*, Abstract (<http://www.ebuline.com/sayfa/arsiv/471.htm>, erişim tarihi: 05/12/2007).
- Deniz, E., Hamarta, E.:** Üniversite öğrencilerinin sosyal beceri ve yalnızlık düzeylerinin bağlanma stilleri açısından incelenmesi. VII. Ulusal Psikolojik Danışma ve Rehberlik Kongresi (<http://www.inonu.edu.tr/kongre/pdr2003/ozet.pdf-05/12/2007>).
- Odacı, H.:** Üniversite öğrencilerinin stresle başa çıkma biçimlerinin yalnızlık düzeyleri ile ilişkisi. *Psikiyatri Psikoloji Psikofarmakoloji (3P) Dergisi*. 2004, Cilt:12, Sayı:3, Abstract (<http://www.psikiyatridini.org/viewarticle.php?article-id=1808>, erişim tarihi:05/12/2007).
- Erözkan, A., Kılıç, A.:** Lise öğrencilerinin bağlanma stilleri ve yalnızlık düzeylerinin bazı değişkenlere göre incelenmesi. VII. Ulusal Psikolojik Danışma ve Rehberlik Kongresi, Abstract (<http://www.inonu.edu.tr/kongre/pdr2003/ozet.pdf-05/12/2007>).

Tablo 1- Öğrencilerin Sosyo-Demografik Özelliklerinin Dağılımı (N:154)

	Sayı	%	
Yaş grupları	16-18 yaş	21	13,6
	19-21 yaş	100	64,9
	22-24 yaş	30	19,5
	25 yaş ve üzeri	3	1,9
Cinsiyet	Kız	148	96,1
	Erkek	6	3,9
Yetiştığı Aile Tipi	Geniş Aile	22	14,3
	Cekirdek Aile	124	80,5
	Parçalanmış Aile	8	5,2
Sınıfı	1. sınıf	41	26,6
	2. sınıf	41	26,6
	3. sınıf	37	24,0
	4. sınıf	35	22,7
Kardeş Sayısı	1-3	5	3,2
	4-6	92	59,7
	7 ve üzeri	57	37,0
Annenin Eğitim Durumu	Okur yazar değil	7	4,5
	Okur yazar	14	9,1
	İlkokul	91	59,1
	Ortaokul	16	10,4
	Lise	24	15,6
	Üniversite	2	1,3
Annenin Mesleği	Ev hanımı	137	89,0
	Memur	7	4,5
	Emekli	2	1,3
	İşçi	4	2,6
	Çiftçi	2	1,3
	Vefat etmiş	2	1,3
Babanın Eğitim Durumu	Okur yazar değil	1	0,6
	Okur yazar	4	2,6
	İlkokul	63	40,9
	Ortaokul	15	9,7
	Lise	48	31,2
	Üniversite	23	14,9
Babanın Mesleği	Memur	33	21,4
	Emekli	35	22,7
	İşçi	18	11,7
	Serbest meslek	37	24,0
	Çalışmıyor	1	0,6
	Vefat etmiş	7	4,5
	Çiftçi	23	14,9
	İl merkezi	66	42,9
Allenin Yaşadığı Yerleşim Yeri	İlçe	61	39,6
	Köy	27	17,5
	Ev	101	65,6
Şu an Nerede Kaldığı	Yurt	53	34,4
	Gelir giderden fazla	12	7,8
Gelir Durumunu Değerlendirme Durumu	Gelir gidere eşit	93	60,4
	Gelir giderden az	49	31,8
	Tamamen karşılıyor	63	40,9
Üniversite İhtiyaçlarını Karşılama Durumu	Kısmen karşılıyor	82	53,2
	Karşılamanıyor	9	5,8
	İyi	62	40,3
Bölümdeki Başarı Durumu	Orta	88	57,1
	Kötü	4	2,6
	Sosyal yaşam ve tesis eksikliği ile ilgili sorunlar	79	51,3
*Eğitim Sırasında Yaşanılan Sorunlar	Ekonomik sorunlar	61	39,6
	Arkadaşlık ilişkileri ile ilgili sorunlar	35	22,7
	Beslenme ile ilgili sorunlar	22	14,3
	Yurtta kalma ile ilgili sorunlar	2	1,3
	Sağlıkla ilgili sorunlar	1	0,6
	Aileden uzak olma ile ilgili sorunlar	3	1,9
	Okula ulaşım ile ilgili sorunlar	2	1,3
	Herhangi bir sorun yok	34	22,1

*Birden fazla cevap verilmiştir.

Tablo 2- Yalnızlık Ölçeği Maddelerinin Ortalama ve Standart Sapmaları (N:154)

MADDELER	Ortalama ve Standart Sapması
1. Kendimi çevremdeki insanlarla uyum içinde hissediyorum	1,51±0,66
2. Arkadaşım yok	1,43±0,70
3. Başvurabileceğim hiç kimsem yok	1,59±0,85
4. Kendimi tek başıyım gibi hissetmiyorum	2,15±1,02
5. Kendimi bir arkadaş grubunun parçası olarak hissediyorum	1,68±0,91
6. Çevremdeki insanlarla birçok ortak yönüm var	1,93±0,91
7. Artık hiç kimseyle samimi değilim	1,73±0,85
8. İlgilerim ve fikirlerim çevremdekilerce paylaşıyor	3,25±0,82
9. Dışa dönük bir insanım	1,88±0,83
10. Kendimi yakın hissettiğim insanlar var	1,44±0,66
11. Kendimi grubun dışına itilmiş hissediyorum	1,64±0,82
12. Sosyal ilişkilerim yüzeyseldir	2,31±0,85
13. Hiç kimse beni gerçekten iyi tanımıyor	2,49±0,96
14. Kendimi diğer insanlardan soyutlanmış hissediyorum	1,81±0,89
15. İstedğim zaman arkadaş bulabilirim	1,74±0,84
16. Beni gerçekten anlayan insanlar var	1,63±0,78
17. Bu derecede içime kapanmış olmaktan mutsuzum	1,81±1,00
18. Çevremde insanlar var ama benimle değiller	1,84±0,93
19. Konuşabileceğim insanlar var	1,27±0,57
20. Derdimi anlatabileceğim insanlar var	1,33±0,61

Tablo 3- Öğrencilerin Yalnızlık Puanlarının Dağılımı (N:154)

YALNIZLIK PUANLARI	Sayı	%	Ortalama ve Standart Sapması
Düşük Yalnızlık Puanına Sahip Olanlar (20-34 puan arası)	68	44,2	36,54±7,72
Orta Yalnızlık Puanına Sahip Olanlar (35-48 puan)	74	48,1	
Yüksek Yalnızlık Puanına Sahip Olanlar (49 puan ve üzeri)	12	7,8	

Tablo 4- Öğrencilerin Bazı Sosyo-Demografik Özelliklerine Göre Yalnızlık Puan Ortalamaları ve Ortalamalar Farkı Dağılımı (N:154)

Özellikler		Sayı	%	Yalnızlık Puan Ortalaması	Ortalamalar farkı	p
Annenin Eğitim Durumu	Okuryazar değil	7	4,54	41,85	108,86	$\chi^2:18,199$ $p<0,05$
	Okur yazar	14	9,1	37,78	83,25	
	İlkokul	91	59,1	36,48	77,17	
	Ortaokul	16	10,38	38,62	91,94	
	Lise	24	15,58	33,95	62,00	
	Üniversite	2	1,3	26,50	13,00	
Annenin Mesleği	Ev hanımı	137	88,96	37,00	80,08	$\chi^2:12,432$ $p<0,05$
	Memur	7	4,54	30,14	36,71	
	Emekli	2	1,3	39,50	108,00	
	İşçi	4	2,6	35,25	72,5	
	Çiftçi	2	1,3	36,50	84,50	
	Vefat Etmiş	2	1,3	27,50	16,25	
Babanın Eğitim Durumu	Okuryazar değil	1	0,65	26,25	141,50	$\chi^2:16,153$ $p<0,05$
	Okur yazar	4	2,6	35,25	73,75	
	İlkokul	63	41,0	37,17	80,38	
	Ortaokul	15	9,7	39,06	82,10	
	Lise	48	31,2	35,52	73,56	
	Üniversite	23	14,9	35,04	72,50	
Üniversite İhtiyaçlarını Karşılama Durumu	Karşılıyabiliyor	63	41,0	34,19	33,93	$\chi^2:10,448$ $p<0,05$
	Kısmen	82	53,2	38,01	36,50	
	Karşılıyamıyor	9	5,8	39,66	35,00	